

Teatre Shakespeare al Sol

per J.T.

Foto de Josep Busoms

El Teatre del Sol va inaugurar la nova temporada el 4 de novembre amb la companyia titular pròpia. L'obra és tot un festival escènic: "L'AMANSIMENT DE L'HARPIA", farsa xesperiana que en mans de Josep M. de Sagarra com a traductor al català no perd ni una engruna de la seva "arrencada verbal".

La comèdia és densa, viva, brillant, rica en situacions i en tipus. Tanmateix,

en aquest darrer aspecte ofereix el lluïment col·lectiu d'una vintena de personatges en els quals l'elenc del Teatre del Sol, reforçat amb col·laboracions alienes, encara que també locals, ha jugat fort i n'ha sortit amb un triomf indiscutible. És cert que l'obra té una parella central, de la qual no sé si arribar-ne a dir "protagonista", ja que no ho és al cent per cent. El

duo, format per l'harpia i el seu amansidor, és servit per Montse Vidal, jove i prometedora descobriment, i el ja experimentat Josep Barceló, ambdós amb un domini complet, i molt ben administrat, dels hiperbòlics exemplars humans que fingeixen. Però entre els altres elements del repart, que no els enumerem en detall perquè ens resulten excessius per a aquestes ratlles, n'hi ha ben bé una desena que

sobresurten amb llum pròpia per tal com encomanen al respectiu personatge una ferma identitat.

La direcció, compartida per Ramon Ribalta i Jordi Fité -combinat de maduresa i joventut- deu merèixer bona part de l'extraordinari rendiment del conjunt. I una cosa que considerem digna d'observació, a banda de l'excel·lent actuació individual dels intèrperes en cada una de les seves intervencions, són els desplaçaments escènics, mesurats i ben coordinats, i sobretot l'expressivitat dels rostres i l'elegància en la gesticulació que es mantenen durant els silencis. No hi ha cap nota discordant entorn a l'histrionisme, volgut i d'altra banda necessari, dels dos personatges centrals; histrionisme amb què autor, directors i intèrperes especulen fins al límit possible sense cap reslliscada envers el grotesc.

L'espai escènic, ambivalent per a interiors i exteriors, suggereix amb sòbri estilització l'arquitectura de la Itàlia renaixentista on es desenvolupa l'acció.

Dues reines a la Creu Alta

per J.T.

El teatre sobre temes històrics no és gaire corrent avui dia. El grup "Centre Sant Vicenç", que tothom identifica més fàcilment con "de la Creu Alta", va escollir una obra d'aquest tipus per a la seva campanya de tardor-hivern, la nostra ciutat i fora d'ella. Només que l'obra, titulada "Elisabet i Maria", és escrita per un autor actual, Benet i Jornet (o sigui, directament en català), el qual ha extirpat del tema

històric tota la crosta romàntica, que en un personatge paradigmàtic com és la reina Maria Estuat havia assolit el seu gruix. Justament Benet i Jornet ha eludit el protagonisme unívoc de la dissortada reina-

víctima i ha creat un protagonisme paral·lel de les dues sobiranes cosines i visceralment rivals: l'anglesa i protestant Elisabet i l'escolesa i catòlica Maria; sense poder evitar -era obvi- que la simpatia del propi autor i la de l'espectador es decanti vers la segona.

La direcció de Pere Miró aconsegueix en tot el desenvolupament de l'obra el to de dignitat i mesura que el tractament del text requereix, amb el magnífic pinyol dramàtic del penúltim quadre. L'austeritat de l'escenografia fa que brillin intensament la riquesa del vestuari, de les llums i de la música. En la interpretació destaquen notablement les dues actrius centrals: Esperança Vegas com a "Elisabet" i Montserrat Adalid com a "Maria", i les secunden amb correcció els restants intèrperes. Entre els quals val la pena de mencionar Miquel Serra com a "comte de Leicester" i Ramon Avellaneda com a cec "Melville".

